

HANS FORUNDERLIGE GJERNINGER

Bakgrunnsstoff *Matt 4,23-25; 8,25-27; 11,2-6; 12,22.23; Apg 3,19-21.*

Minnevers **“Og da han så folkemengdene, fikk han inderlig medfølelse med dem, for de var forkornne og hjelpeløse, som sauer uten gjeter (Matt 9,36).**

Selv en svært så rask gjennomlesning av Jesu liv slik det er beskrevet i evangeliene vil avdekke et interessant faktum: Med unntak av de ufattelige begivenhetene som ledsaget hans fødsel, får vi vite svært lite om hans barndom. Dette hullet har ført til alle slags spekulasjoner om hva Jesus gjorde i alle de bortglemte årene. Men ingenting kan måle seg med det Ellen G. White skrev i *Slektenes håp (Alfa og Omega, bind 4 og 5)*.

Bibelen fokuserer heller på Jesu liv som voksen, især de tre og et halvt årene han underviste. For noen år det var!

Verden har ikke opplevd maken. Det han gjorde ble alltid gjort for andre og står frem som tegn på at en ny dag er i ferd med å gry, Guds rike holder på å bryte gjennom. Straks Bergprekenen var slutt, kastet Jesus seg ut i arbeidet med å lindre folkets nød (*se Matt 8.9*). Hos Jesus var det ikke bare snakk om ord. Hans gjerninger mer enn underbygde hans ord.

Guds rike var kommet, og Jesus var kommet for å innvie det.

SØNDAG**Hva slags menneske er dette? (Matt 8,25-27)**

Les Matteus 8,1-4. Hva sier disse versene om hensikten med Jesu første komme?

Slik Matteus forteller det blir den spedalske helbredet straks Jesus kommer ned fra fjellet. Like etter at han har holdt Bergprekenen støter Jesus på menneskets nød i dalen. Og den første utfordringen han møter er spedalskhet, symbolet på vår syndige tilstand. Jesus berører den spedalske (tenk det!), og spedalskheten er borte. En sånn makt har Herren.

I resten av Matteus 8 og Matteus 9 fremstiller evangelisten Jesus som den som har makt over naturen: han stiller stormen (Matt 8,23-27); makt over djevlene: han befri de som er besatt av djevler (vers 28-33); makt over sykdom: han helbreder den lamme og kvinnen med blødninger (vers 1-9.20-22); og makt over døden: han gir Jairus' datter livet tilbake (vers 18.19.23-26). Anvendt på oss selv: Jesus har makt over stormene i vårt liv, over djevlene i vårt liv og over alt som plager oss.

Hva kan vi lære av Matteus 8,23-27?

I visse mytologier ble vann sett på som en fiende Gud seirer over. "For Israel var de rasende, ubendige vannmassene et symbol på de maktene som satte seg opp mot Guds herredømme." – *The Interpreter's Dictionary of the Bible* (Abingdon Press, Nashville 1962), bind R-Z, side 809. Jesu disiplers reaksjon burde også bli vår: "Hva er dette for en? Både vind og sjø adlyder ham" (Matt 8,27). På et vis er deres utbrudd et ekko av det

som står i det første kapitlet i Jesaja, der Gud påkaller himmel og jord som vitner til hans folks opprørskhet. “En okse kjenner sin eier, et esel sin herres krybbe; men Israel kjenner ingen ting, mitt folk er uten forstand.” (Jes 1,3). I hele skaperverket er hans folk alene om å være illojale. Så vi kan gjerne spørre om vi er de eneste i naturen som motarbeider Jesus. Vinden og bølgene hører på ham. Enn vi?

MANDAG**Er det ikke utrolig?**

Det er ikke ofte man ser på avsnittoverskriftene i de moderne bibeloversettelsene som har dem. Men en i Matteus 9 i *The New International Version* kan ikke være langt fra en uttømmende beskrivelse av Jesu underfulle verk slik vi møter det i helbredelse, barmhjertighet og makt: “En død pike og en syk kvinne,” står det. Ordene beskriver den utfordringen frelseren alltid stod overfor i sin tid blant oss, og det var ikke den slags utfordringer man kunne bløffe seg gjennom. Men Jesus tok utfordringen. Den dagen fikk den døde jenta livet tilbake, og kvinnen med blødningen fikk en helt ny start etter tolv års lidelse.

Tenk over disse tekstene (eller så mange du kan). Ikke skriv noe, bare la deg forundre over det hele, over hvilken stor frelser vi har. (Matt 9,27-34; 12,22.23; 14,25-31.34-36; 15,29-31; 20,29-34; Mark 2,1-12; Luk 6,19).

Skal man få tak på disse tekstenes fulle styrke, må man gi seg tid og prøve å gjenoppleve dem slik de skjedde. For eksempel i Matteus 12,22-23 er den mannen som føres til Jesus både blind og stum. Lukk øynene og legg en finger mot leppene og sitt slik en stund mens du prøver å forestille deg hvordan stakkaren hadde det. Når en har det slik, vet en ikke hva som omgir en, og en kan ikke spørre andre om det. Men mannen får et møte med Jesus og forlater hans hellige nærvær med åpne øyne og en lovsangstunge som er satt fri!

Og hva med Matteus 15,30.31? ”Store folkemengder kom til ham, og de hadde med seg lamme, uføre, blinde, stumme og mange andre. De la dem ned for føttene hans, og han helbredet dem. Folk undret seg da de så stumme tale, uføre bli friske, lamme gå og blinde se. Og de lovpriste Israels Gud” (*Matt 15,30.31*).

(Enda bedre blir det: Matteus 14,34-36 og Luk 6,19 forteller oss at folk trengte seg på for å røre ved frelseren, “for det gikk ut fra ham en kraft som helbredet alle” (*Luk 6,19*).

Til ettertanke **Jesus lofte at hans etterfølgere skulle gjøre større ting enn han. Hva vil det si? Hvorfor opplever vi ikke slike undere med helbredelser i våre dager? Eller gjør vi det, noen steder? Hvordan står menighetens helbredende virksomhet i vår tid i forhold til Jesu eksempel? Hvordan kan du i moderne tid føre Jesu helbredende tjeneste videre?**

TIRSDAG

Det som lå bak

På 1980-tallet foretok detektiver en granskning av visse amerikanske fjernsynsevangelister. Da de merket seg at disse forkynnerne ba folk sende dem bønneønsker til sendingen med appell om at de skulle legge ved en gave “så de kunne holde programmet gående”, ville detektivene finne ut hva som skjedde med disse gavene og bønneønskene. De ble rystet over det de oppdaget. Fjernsynsevangelistenes assistenter gikk på posthuset, hentet brevene fra lytterne, åpnet dem der og da, plukket med seg gavene og slengte bønneønskene i søppeldunkene på posthuset.

Ovenfor leste vi hvordan Jesus reiste Galilea på kryss og tvers mens store folkeskarer fulgte ham. Og når Matteus i kapittel 9 vender tilbake til dette emnet, tilføyer han en dimensjon som skarpt skiller Jesu motiver fra eterens sjarlataner.

Les Matteus 9,35.36. Hva var det som var drivkraften bak Jesu virksomhet?

Ordet *medfølelse* stammer fra et gresk ord (*splagchnon*) som peker på “ens indre”, “innvollene”, som i oldtiden ble regnet som sete for følelseslivet. Medfølelse er noe mer enn bare sympati (som kan begrense seg til det rent intellektuelle). Medfølelse kommer innenfra, fra hjertet.

Det var slik Jesus var. For ham ville det ha vært utenkelig å grafse til seg folks penger og kaste deres hjerteskjærende bønneønsker i posthusets søppeldunker. Gang på gang understreker evangeliene den medfølelsen han viste folk. En spedalsk tryglet ham: “Om du vil, kan du gjøre meg ren!” Jesus “fikk inderlig medfølelse med ham”, rakte ut hånden og rørte ved ham. “Jeg vil,” sa han. “Bli ren!” (*Mark 1,40.41*). Se også *Matt 20,29-34*; *Mark 10,46-52*.

Til ettertanke Hvis du forestiller deg en som kan gjøre alt dette uten tanke på egen vinning, uten tanke på at det han gjør skal bli fanget opp av media eller i det minste at det skal ta seg godt ut i en jobbsøknad – uten noen tanke på personlig vinning, så er det Jesus du tenker på. Den eneste kraften som drev ham var kjærlighet, hjertets kjærlighet. Evangeliet kaller det medfølelse. I hvilken grad er dine følelser og handlinger mot andre et uttrykk for medfølelse?

ONSDAG**Bud om en ny dag (*Matt 11,2-6*)**

Fra fangehullet sendte døperen Johannes ilbud til Jesus: “Er du den som skal komme, eller skal vi vente en annen?” (*Matt 11,3*). For den som leser evangeliet er det et overraskende spørsmål. Er

ikke dette den samme Johannes som hadde kunngjort at Jesus var Messias da de var sammen ved Jordanelven (*Joh 1,29-36*)? Og hvorfor skulle Johannes stille spørsmålet etter at han i fengselet fikk høre om alt Kristus gjorde (*Matt 11,2*)? Men det viktige her er Jesu svar: “Gå og fortell Johannes hva dere hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske renses, og døve hører, døde står opp, og evangeliet forkynnes for fattige (*vers 4.5*).

Jesu kodete beskjed til Johannes var at hans misjon var tegnet på en ny dag, at Messias faktisk var kommet. I bakhodet må Jesus ha hatt de store messianske profetiene hos Jesaja, og andre.

Les Jesaja 29,18.19; 35,5.6; 61,1-3. Hva har disse tekstene å gjøre med Jesu misjon? Hva tror du er grunnen til at Johannes og andre brukte så lang tid på å fatte dette?

Forestillingen om Jesu misjon som en oppfyllelse av profetiene og innledningen til den messianske tidsalder skinner tydelig gjennom i Matteus egen tolkning av begivenhetene, hans måte å forankre det Jesus gjorde i den bredere messianske sammenhengen på: “Slik skulle det ordet oppfylles som er talt gjennom profeten Jesaja: Han tok bort våre plager og bar våre sykdommer (*Matt 8,17*, der han siterer *Jes 53,4*). Den samme tanken finner vi i Matteus’ sammendrag av hele Jesu misjon: “Jesus vandret nå omkring i alle byene og landsbyene. Han underviste i synagogene deres, forkynte evangeliet om riket og helbredet all sykdom og plage. Og da han så folkemengdene, fikk han inderlig medfølelse med dem, for de var forkomne og hjelpeløse, som sauer uten gjeter (*Matt 9,35.36*).

Til ettertanke I ettertid er det vanskelig å fatte hvordan Johannes og andre kunne ha vært så trege til å innse hvem Jesus var. Nå er jo etter-

påkløskap den mest presise av alle vitenskaper, men hvordan er det fatt med oss? Hvordan er det mulig at vi kan ha like vondt for å se det som burde være opplagte sannheter? Og viktigst av alt: Hvordan kan vi forandre oss?

TORSDAG**Tegn på den endelige gjenopprettelsen (Apg 3,19-21)**

Da Jesus helbredet den djevlebesatte som var både blind og stum, førte det ikke akkurat til hallelujarop fra fariseernes side. Nei, de påstod: "Det kan bare være ved hjelp av Beelsebul, herskeren over de onde ånder, at denne mannen driver ut de onde åndene" (*Matt 12,24*). Dermed ble Jesus provosert til å komme med en lærerik forklaring på betydningen av det som fant sted. Han avviste fariseernes tolkning og sa: "Men er det ved Guds Ånd jeg driver ut de onde åndene, da er jo Guds rike kommet til dere" (*Matt 12,28*).

Uttalelsen er viktig, for i evangeliene er ikke Guds rike bare en nærværende realitet (som det går frem av uttalelsen ovenfor), men også en fremtidig virkelighet (se *Matt 26,29; Luk 23,42; Joh 18,36*).

Dermed peker Kristi verk også frem mot den endelige gjenopprettelsen. Da Jesus brukte nøkkeltaksten fra Jesaja på seg selv under lesningen av bokrullene i synagogen i Nasaret (*Luk 4,18.19*), avslørte han langt mer enn det som skulle skje i de tre og et halvt årene hans misjon på jorden skulle vare. "Nådens år fra Herren" henspilte på det gamle jubelåret og var en kunngjøring av Guds rike, som skulle begynne med Messias' komme og strekke seg helt frem til den endelige fullbyrdelsen da alle fangene skulle være satt fri, alle skulle ha fått synet tilbake, all undertrykkelse skulle være slutt og da gleden skulle gjennomsyre hele verdensaltet.

Hva lærer følgende tekster om forholdet mellom Jesu misjon og den endelige gjenopprettelsen? (*Mark 5,35-42; Luk 7,11-15; Joh 11,38-44; Apg 3,19-21*).

Syndens herredømme er sterkest representert ved døden. Og den livets gjenopprettelse som Jesus i sitt virke pekte frem til, er den dagen da døden ikke skal være mer. “Jeg er ... den levende,” sier den oppstandne Kristus i Johannes’ apokalyptiske syn, “Jeg var død, men se, jeg lever i all evighet, og jeg har nøklene til døden og dødsriket” (*Åp 1,17.18*). Alle dem som Jesus vakte til live, døde igjen. Men Jesus så lenger enn som så, helt frem til den endelige gjenopprettelsen, når “basunen skal lyde [og] de døde skal stå opp i uforgjengelighet” (*1 Kor 15,52*).

Til ettertanke **Hvor viktig er oppstandelseshåpet? Hva er vi uten det? Hvilke grunner har du til å stole på at Gud en dag skal utrydde døden?**

FREDAG

Videre studium

Se godt på uttalelsen nedenfor. Hvordan passer den inn i studiet denne uken? Er det noe som skurrer? Eller sier man det samme, bare på en annen måte? Her kommer den: “Evangeliene er fulle av historier om Jesu undere, men det ville ikke være rett å legge hovedvekten der. For det første legger ikke Jesus selv vekt på dem, nesten alle sammen ble gjort i det stille, borte fra folkemassene, og som uttrykk for troens kraft. Vi får et riktigere inntrykk av Jesu verk om vi legger trykket der en av hans disipler gjorde det. En gang han talte til en forsamling, følte Peter det var nødvendig å gi et sammendrag av Jesu liv, og han sa: “Han gikk omkring og gjorde godt.” Jesus fant seg godt til rette blant vanlige mennesker og samfunnets utstøtte, han helbredet dem, underviste dem og gjorde godt. Dette gjorde han så effektivt at de som var sammen med ham følte at om Guds godhet skulle komme til uttrykk i menneskelig skikkelse, var det slik det ville skje.” – Huston Smith: *The Illustrated World’s Religions*, side 210.

Spørsmål til drøftelse **1. Ellen White sier at “Forkynnelsen av evangeliet skal ikke fullføres med en mindre åpenbaring av Guds kraft enn den som markerte begynnelsen.” Hun talte om en kraftig, verdensom-**

spennende fremgang når enden nærmer seg, og sa at
“Mirakler blir utført, syke blir helbredet, og tegn og under-
gjerninger følger de troende.” – *Alfa og Omega*, bind 8, side
116 (GC:611, 612). Hvordan ser du denne profetien gå i opp-
fyllelse? Hva ser du som din deltakelse i den? Hva er din
menighets oppgave i alt dette? Hva kan vi gjøre for å være
forberedt på denne tiden?

2. Enn om en skulle stå frem og gjøre mange store undere, slik som Jesus, mirakler som vitnet om at det helt klart var noe overnaturlig? Hvordan kunne og burde man forholde seg til det?
3. Ta med ditt svar på mandagens spørsmål om moderne undere til bibelgruppen og samtal om svarene deres og hvorfor dere svarte som dere gjorde.